

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

MAIKLS KORĪTA

J
A
V
I
Ņ
A
,
M
O
D
Ī
S
I
E
S

Šis romāns sirdij tiks pukstēt straujāk.
Ja viņa modīsies ir satriecošs trilleris, un
tā autors ir labākais no labākajiem šajā žanrā.

Maikls Konelijs

MAIKLS KORĪTA
JA
VINA
MODĪSIES

MICHAEL KORYTA

**IF
SHE
WAKES**

MAIKLS KORĪTA

JA

VINA

MODĪSĪES

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Ko 714

Copyright © 2019 by Michael Koryta
Hachette Book Group supports the right to free expression
and the value of copyright.

Maikla Korītas romāna "Ja viņa modīsies"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © HaulwenNicholas/pixabay.com

ISBN 978-9984-35-981-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

*PĪTAM JONKMENAM, KURŠ DĀVĀJA MAN GRĀMATU,
KAS DĀVĀJA MAN ŠO GRĀMATU.
LIELS PALDIES PAR ATBALSTU, IEDVESMOŠANU UN DRAUDZĪBU.*

PIRMĀ DAĻA

Uzliesmošana

Pirmā nodaļa

Deviņpadsmit minūtes pirms mirkļa, kad Tāras Beklijas smadzeņu un ķermeņa ceļi šķīrās, viņu nomāca raizes par aukstumu.

Oktobra pirmais vakars, bet, kad saule norietēja un vējš pieņēmas spēcīgāk, radās sajūta, ka ir ziemas vidus, un Tāra varēja redzēt, kā viņas izelpa gaisā līdzinās miglai. Kādā citā vakarā to varētu nosaukt par spirdzinošu Jaunanglijas valdzinājumu, taču ne jau šoreiz, kad viņa uz vasarai piemērotas kleitas bija uzvilkusī tikai plānu džemperī. Jāteic gan, viņa nebija plānojusi stāvēt aukstumā, taču viņai bija uzti-cēts pēc vakariņām nogādāt profesoru Amandi Oltamu uz vietu, kur viņam bija jāuzstājas ar referātu kā galvenajam runātājam, un šobrīd profesors staigāja šurpu turpu pa stāvlaukumu pie restorāna, no kura viņi nupat bija izgājuši, te cieši lūkodamies tumsā, te rotaļādamies ar savu telefonu.

Drebīnādāmās Ziemeļatlantijas vakara vējā, kas aizrāva sev līdzīgu koku lapas, Tāra centās nezaudēt pacietību. Vajadzēja sākt kustēties – un ne jau tikai aukstuma dēļ. Oltamu vajadzēja nonākt galapunktā septiņos un četrdesmit piecās minūtēs, turklāt precīzi septiņos un četrdesmit piecās minūtēs, jo Hemelas koledžas konferences norisi koordinēja kā-

da patīkama sieviete vārdā, Kristīne; ja grafiks tika izjaukts, viņas acis kļuva līdzīgas tumšiem dunčiem. Un profesoram – piedodiet, doktoram Oltamu, vienam no tiem snobiem, kuri pieprasīja šādu titulu, kaut arī viņš nemaz nebija medicīnas doktors, bet gan tikai kārtējais filozofijas zinātņu doktors – bija atvēlēta pati pirmā vieta programmā, ko bija sastādījusi Kristīne ar Dunču Acīm, un šī iemesla dēļ viņš bija vēl vairāku dunču cienīgs. Galu galā šis taču bija visas tās mulķīgās akadēmiķu izrādes atklāšanas vakars.

– Mums jādodas ceļā, kungs! – Tāra uzsauca labajam doktoram. Viņš pacēla roku, lūgdams atvēlēt vēl vienu minūti, un vēriģi ielūkojās tumsā. Lampu drudzis? Vai viņš tam vismaz nevarēja ļauties iekštelpās?

Konferences koordinatore Kristīne un visi pārējie fakultātes locekļi un studenti, kuri bija apmeklējuši vakariņas par godu Hemelas TED aizstājējrunu pasākuma atklāšanai, jau sen bija prom, pametot Tāru restorāna stāvlaukumā divatā ar doktoru Oltamu. Tas bija dīvains vīrs, kas līdzinājās nesaderīgu daļu apkopojumam: viņa balss bija nosvērta, bet augums – saspringts, it kā viņš gatavotos saņemt sitienu, un acis nervozi šaudījās pa stāvlaukumu, it kā tas viņam šķistu mulsinošs.

– Nevēlos jūs steidzināt, taču mums patiešām...

– Protams, – viņš pārtrauca Tāru un naskā soli devās pie automašīnas. Viņa bija iedomājusies, ka viņš izvēlēšies priekšējo sēdekli, taču tā vietā viņš pagrūda malā viņas jogas paklājiņu un grāmatu kaudzi un iekārtojās aizmugurē. Labi vien ir. Nu viņa vismaz varēs ieslēgt sildītāju.

Viņa apsēdās pie stūres, iedarbināja motoru un pameta skatienu spoguļi.

– Varam braukt, doktor Oltamu? – viņa apvaicājās ar

smaidu, kura nolūks bija likt noprast, ka viņa zina, kas viņš ir un ar ko nodarbojas, lai gan patiesībā viņai par to vispār nebija ne jausmas.

– Varam braukt, – atskanēja atbilde možā angļu valodā ar nevainojamu izrunu un vieglu akcentu. Šis vīrietis bija nācis no... Sudānas, vai ne? Vai arī no Nigērijas? Viņa to bija piemirsusi. Protams, viņa bija redzējusi doktora biogrāfiju: Kristīne gādāja, lai studenti – pavadoņi – tiktu nodrošināti ar to ievērojamo runātāju portretfotogrāfijām un izsmeļošām biogrāfijām, kurus viņiem nāksies sagaidīt visas šīs nozīmīgās nedēļas laikā, kad Hemelas koledža centās atvest uz savu studentu pilsētiņu dažus no pasaules dižākajiem prātiem. Šī nelielā, tomēr greznā humanitāro zinātņu skola Menas dienvidos atradās pietiekami tuvu Bostonai, lai varētu sagrābt dažus Hārvarda Universitātes vai Mičiganas Tehnoloģiju institūta lektoros, kuri lūkoja pēc apmaksāta papildu darba, turklāt tādas lietas izskatījās lieliski reklāmas brošūrās, kas bija domātas gan sponsoriem, gan topošajiem studentiem. Vajadzēja piesaistīt pazīstamākos ļaudis, un Hemelas koledža to spēja, taču doktors Oltamu nebija viens no viņiem. Tādēļ viņam šajā spēlē bija uzticēts veikt pirmo, nevis izšķirošo sitienu.

Šis bija otrais gads, kad Tāra darbojās sagaidīšanas komitejā, tomēr vienlaikus arī pēdējais, jo viņas studijas tuvojās beigām. Vasarās viņa bija studējusi papildu kursus un nu gatavojās izlidošanai decembrī, kaut arī koledžas vadība bija solījusi, ka viņa maijā varēs piedalīties oficiālajā izlaidumā un gājienā kopā ar saviem kursa biedriem. Viņa gan cerēja, ka līdz maijam jau būs paguvusi iegremdēties svarīgākās un labākās nodarbēs, bet, kas zina, varbūt tobrīd viņai jau griebsies atgriezties. To iztēloties nemaz nebija tik grūti. Pa-

tiesībā viņu jau bija pārņēmusi nostalgija pēc Hemelas kole-džas, jo viņa zināja, ka šī ir pēdējā iespēja to izbaudīt. Pē-dējais rudens Menā, pēdējie semestra noslēguma eksāmeni, daudz citu pēdējo notikumu.

– Mums taču vēl ir laiks, jā? – doktors Oltamu noprasīja. Viņš paskatījās iespaidīgā zelta pulkstenī, ko nēsāja uz kreis-sās rokas locītavas; tas bija kā papildinājums viņa smalka-jam uzvalkam, ja vien šis smalkais uzvalks viņam vispār bū-tu derējis. Izskatījās, ka doktoram nav bijis svarīgi, cik labi šis uzvalks pieguļ, tādēļ viņam nāksies uzstāties ar runu ie-tērpā, kas ģērbšanās jomā bija pielīdzināms dārgam, apval-kātam uzvalkam, ko viņam nodevis kalsnāks un augumā ga-rāks brālis.

Uzstāties ar runu par...

Nolādēts, ar ko viņš vispār nodarbojas?

– Mēs pagūsim tieši īstajā laikā, – viņa atteica. – Un es nespēju vien sagaidīt, kad šovakar varēšu dzirdēt jūsu uz-stāšanos.

Uzstāšanos par...

Viņa bija cerējusi saņemt nelielu mājienu, taču viņš strau-ji pagriezās un sāka cieši skatīties ārā pa aizmugures logu.

– Vai maršruts ir izplānots? – viņš jautāja.

– Kā jūs to domājat?

– No restorāna uz uzstāšanās vietu. Visi brauks pa vienu un to pašu ceļu?

– Nu, jā... ciktāl man zināms.

– Vai mēs varam braukt pa citu ceļu?

Viņa sarauca pieri.

– Kā, lūdzu?

– Noorganizējiet man Tāras ekskursiju, – viņš paziņoja, no jauna pagrieždamies atpakaļ un veltīdams viņai mākslīgu

smaidu. – Es vēlētos apskatīt jūsu iemīļotās vietas šajā apkārtnē.

– Ē... nu, man jūs jānogādā turp bez kavēšanās, bet... protams. – Šāds lūgums izklausījās dīvains, taču viņa nenokavēs, ja tēlos ekskursijas vadītāju. Patiesībā viņai bija pilnīgi skaidrs, uz kurieni viņu vest: uz veco dzelzceļa tiltu, kurp viņa devās skriet gandrīz katru rītu un kur, ja palaimējās tur nokļūt īstajā brīdī, varēja justies tā, it kā viņa sacenstos ar vilcienu. Tilts pāri Vilovas upei bija viena no viņas iemīļotākajām vietām zemes virsū.

– Te ir ļoti skaisti, – Oltamu ieminējās, kad viņa uzsāka braukt.

Patiešām, tā arī bija. Kaut arī Tāra aspirantūras studijām bija pieteikusies tikai un vienīgi dienviņu augstskolās un tas bija apzināts mēģinājums izlauzties no Menas, kamēr vēl kārtējais februāris nebija sagražis viņu savā nemīlīgajā tvērienā, viņa zināja, ka ilgosies pēc šīs pilsētas. Studentu pilsētiņa bija maza, tomēr pievilcīga, un to varēja dēvēt par īsti pareizu mūžvecas mācību iestādes kaļķakmens torņu un mūsdienīgu laboratoriju sajaukumu; fakultāte bija laba, vide – idilliska. Šovakar visi bija devušies uz izsmalcinātu restorānu, kas atradās augstā plakankalnē virs pilsētas, un, braucot pa likumainajiem ceļiem uz jūras pusi, viņa pēkšņi satrūkusies aptvēra, cik ļoti ir pieķērusies šai pilsētai ar kārtīgām koloniālstila mājām lielos, slīpos zālienos, aiz kurām slējās mežiem apauguši kalni, kur atradās dažas no vislabākajām pārgājienu takām, kādas vien jebkad varētu cerēt atrast. Gaisā bija jūtams rudens vēsums, un tas nozīmēja, ka malkas krāsnis un kamīni jau bija iekurti. Krāsainas lapas uz saulrieta fona, kas pamazām atkāpās, lai atvēlētu vietu pēc malkas dūmiem smaržojošai tumsai, – lūk, kas viņai Jaun-

anglijā patika vislabāk. Šis bija visskaistākais dienas brīdis visskaistākajā gada brīdī. Brauciena laikā viņa savā pusē atstāja logu nelielā spraugā, nevēlēdamās noslēgties pret rudens smaržu, kas bija pati pilnība.

Doktors Oltamu no jauna bija pagriezies un vērīgi raudzījās atpakaļ, it kā aizmugures logs būtu vienīgais, pa kuru varētu kaut ko redzēt. Vakariņu laikā viņš bija izturējies cieņpilni, tomēr atturīgi, un tas bija viens no iemesliem, kura dēļ viņa nekādi nespēja atcerēties, par ko gan viņš bija ieradies runāt.

Par naftu? Par enerģētikas krīzi? Nē...

Ceļš uz pilsētu veda lejup no kalna. Pa kreisi atradās Nortvudas alus darītava, viņas nedēļas nogaļu obligātais pamatelements, un tad vēl veikals, kurā viņa bija iegādājusies savas pirmās slēpes, lai pēc tam tiktu arī pie saviem pirmajiem kruķiem, un tur, nobraucot lejā no kalna garām katoļu baznīcai un tuvāk ostai, atradās krodziņš *Garriner's*, kurā jau sešdesmit gadus tika pasniegtas vislētākās, vislabākās brokastis visā pilsētā. Nedaudz tālāk atradās pati osta, kurā ūdens bija tintes krāsā, bet saullēktā izskatījās satriecoši koši zils. Gar piekrasti bija izvietoti tie daži bāri, ko Hemelas koledža varēja raksturot kā savu naktsdzīvi, kaut gan lielākajai daļai tie kalpoja vienīgi par iesildīšanās vietu pirms spēles – pamatīgākā dzeršana norisinājās mājas ballītēs. Koledža nebija liela, un arī šī pilsēta tāda nebija, tomēr tā bija jauka un mierīga, un šovakar te nebija itin nevienas automašīnas, kamēr viņa brauca uz auditoriju, kur doktors Oltamu uzrunās klausītājus par...

Par klimata pārmaiņām?

– Skaista vieta, – Oltamu paziņoja, atsācis skatīties uz priekšu. – Tik apburoša.